

Bruksela, 1 grudnia 2017 r.
(OR. en)

15104/17

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0412 (COD)**

**JAI 1128
COPEN 380
DROIPEN 178
IA 202
CODEC 1946**

NOTA

Od:	Prezydencja
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	14590/1/17 REV 1
Nr dok. Kom.:	15816/16 + ADD 1 + ADD 2 + ADD 3
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty - Podejście ogólne

---

W grudniu 2016 r. Komisja przedłożyła wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.

Celem wniosku jest usprawnienie transgranicznego wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Odwołano się w nim do obowiązujących przepisów UE, w szczególności do decyzji ramowych 2003/577/WSiSW (zabezpieczenie) i 2006/783/WSiSW (konfiskata). Proponowany akt zastępuje je i uwzględnia fakt, że państwa członkowskie wprowadziły nowe formy zabezpieczenia i konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstwa. We wniosku wzięto także pod uwagę zmiany na szczeblu UE, a także minimalne standardy dotyczące nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty określone w dyrektywie 2014/42/UE.

Wniosek był przedmiotem intensywnej dyskusji na posiedzeniach Grupy Roboczej ds. Współpracy w Sprawach Karnych (COPEN), Grupy Przyjaciół Prezydencji, Komitetu Koordynacyjnego w dziedzinie Współpracy Policji i Wymiarów Sprawiedliwości w Sprawach Karnych (CATS), Coreperu, Rady (ds. WSiSW) i radców ds. WSiSW.

W załączniku przedstawiono projekt rozporządzenia w wersji ustalonej na posiedzeniu Coreperu 29 listopada 2017 r. Uzupełnieniem tekstu są projekty zaświadczeń zamieszczone w dok. 15107/17.

Komisja ma zastrzeżenie do skreślenia art. 4 (proporcjonalność), do art. 9 ust.1 lit. b) i art. 22 ust. 1 lit. b) (wolność prasy), do art. 31b (skreślenie odniesienia do dyrektywy 2010/24/UE w sprawie odzyskiwania wiarytelności dotyczących podatków) i do art. 40 (wejście w życie).

Delegacje CZ, DE, EL, CY, HU, NL mają zastrzeżenie do formy prawnej aktu (rozporządzenie, a nie dyrektywa). Zob. jednak motyw 37a.

Delegacja DE ma zastrzeżenie do art. 9 i art. 22, gdyż chciałaby, aby do tekstu wprowadzono podstawę nieuznania dotyczącą praw podstawowych.

Delegacja UK zgłasza zastrzeżenie parlamentarne.

Rada jest proszona o wypracowanie podejścia ogólnego do przedmiotowego tekstu, które będzie podstawą negocjacji z Parlamentem Europejskim w ramach zwykłej procedury ustawodawczej (art. 294 TFUE).

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:¹

- (1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, która to zasada jest – od czasu posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere w dniach 15–16 października 1999 r. – powszechnie określana jako kamień węgielny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii.

---

¹ Prawnicy lingwiści zostaną poproszeni o uporządkowanie motywów w odpowiedniej kolejności.

- (3) Zabezpieczanie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa należą do najskuteczniejszych metod walki z przestępczością. Unia jest zaangażowana w zapewnianie skuteczniejszej identyfikacji, konfiskaty i ponownego wykorzystywania mienia pochodzącego z przestępstwa, zgodnie z dokumentem „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”².
- (4) Ponieważ przestępczość ma często charakter transgraniczny, zajmowanie i konfiskowanie korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa wymaga skutecznej współpracy transgranicznej.
- (5) Na obecne ramy prawne UE w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i konfiskaty składają się decyzje ramowe Rady 2003/577/WSiSW³ i 2006/783/WSiSW⁴.
- (6) Ze sprawozdań Komisji dotyczących wykonania decyzji ramowych 2003/577/WSiSW i 2006/783/WSiSW wynika, że obecny system wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie jest w pełni skuteczny. Wdrażanie i stosowanie obecnych instrumentów w państwach członkowskich nie przebiegało w jednolity sposób, co doprowadziło do niedostatecznego wzajemnego uznawania.

---

² Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

³ Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych (Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45).

⁴ Decyzja ramowa Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty (Dz.U. L 328, 24.11.2006, p. 59).

- (7) Unijne ramy prawne w zakresie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty nie uwzględniają niedawnych zmian legislacyjnych na szczeblu unijnym i krajowym. W szczególności, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁵ określa wspólne normy minimalne dotyczące zabezpieczenia i konfiskaty mienia. Te wspólne normy minimalne dotyczą: (i) konfiskaty korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, w tym w przypadkach choroby lub ucieczki podejrzanego lub oskarżonego, gdy postępowanie karne już zostało wszczęte; (ii) konfiskaty rozszerzonej; (iii) konfiskaty w stosunku do stron trzecich. Wspólne normy minimalne dotyczą również zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty. Typy zabezpieczenia i konfiskaty objęte zakresem dyrektywy 2014/42/UE powinny być również objęte ramami prawnymi dotyczącymi wzajemnego uznawania.
- (8) Przyjmując dyrektywę 2014/42/UE, Parlament Europejski i Rada stwierdziły w oświadczeniu, że skuteczny system zabezpieczania i konfiskaty w Unii jest nieodłącznie związany z dobrze funkcjonującym systemem wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty. Uznając konieczność utworzenia kompleksowego systemu służącego zabezpieczeniu i konfiskacie korzyści pochodzących z przestępstwa i narzędzi służących do popełnienia przestępstwa, Parlament Europejski i Rada wezwały Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.
- (9) W komunikacie z 28 kwietnia 2015 r. w sprawie Europejskiej agendy bezpieczeństwa Komisja uznała, że współpraca sądowa w sprawach karnych opiera się na skutecznych instrumentach transgranicznych i że zasada wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych stanowi kluczowy element systemu bezpieczeństwa. Komisja przypomniała również o potrzebie usprawnienia wzajemnego uznawania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty.

---

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 39).

- (10) W swoim komunikacie z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie Planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu Komisja podkreśliła potrzebę zapewnienia przepadku mienia przestępców finansujących terroryzm. Aby ukrócić przestępczość zorganizowaną finansującą terroryzm, konieczne jest pozbawienie tych przestępców korzyści pochodzących z przestępstwa. W tym celu konieczne jest zapewnienie, by wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty były egzekwowane w maksymalnym stopniu w całej UE poprzez stosowanie zasady wzajemnego uznawania.
- (11) Aby zapewnić skuteczne wzajemne uznawanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, przepisy dotyczące uznawania i wykonywania tych nakazów należy ustanowić przez przyjęcie prawnie wiążącego i bezpośrednio stosowanego aktu prawnego Unii.
- (12) Ważne jest, aby wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty mienia zostało ułatwione przez ustanowienie przepisów zobowiązujących państwa członkowskie do uznawania i wykonywania na swoim terytorium nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych przez inne państwo członkowskie w ramach postępowania karnego.
- (13) Rozporządzenie powinno być stosowane w odniesieniu do wszystkich nakazów zabezpieczenia i wszystkich nakazów konfiskaty wydanych w ramach ścigania karnego. „Ściganie karne” to autonomiczne pojęcie w prawie Unii. Jego zakres powinien zatem obejmować wszystkie typy nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w następstwie postępowania dotyczącego popełnienia przestępstwa, nie tylko nakazy objęte dyrektywą 2014/42/UE, ale i inne typy nakazów wydanych bez prawomocnego wyroku skazującego. Każde państwo członkowskie powinno być w stanie uznawać i wykonywać nakazy wydawane przez inne państwa członkowskie, nawet jeśli jego własny system prawny nie przewiduje danego typu nakazu. Ściganie karne mogłoby także obejmować postępowania przygotowawcze prowadzone przez policję i inne organy ścigania. Nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty wydane w ramach postępowania w sprawach cywilnych lub administracyjnych są wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.

- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować nakazy zabezpieczenia i nakazy konfiskaty związane z przestępstwami objętymi zakresem dyrektywy 2014/42/UE, a także nakazy związane z innymi przestępstwami. Do przestępstw tych nie zaliczają się zatem tylko szczególnie poważne przestępstwa o wymiarze transgranicznym, jako że art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie wymaga takiego ograniczenia w odniesieniu do środków ustalających zasady i procedury zapewniające wzajemne uznawanie wyroków w sprawach karnych.
- (15) Warunkiem wstępnym współpracy pomiędzy państwami członkowskimi opartej na zasadzie wzajemnego uznawania i niezwłocznego wykonywania orzeczeń sądowych jest pewność, że orzeczenia podlegające uznaniu i wykonaniu będą zawsze wydawane z poszanowaniem zasad praworządności, pomocniczości i proporcjonalności. Wymagane jest również przestrzeganie praw osób, których dotyczy dany nakaz zabezpieczenia lub dany nakaz konfiskaty. Do osób tych, zarówno fizycznych, jak i prawnych, należy zaliczyć osoby, wobec których wydano dany nakaz zabezpieczenia lub dany nakaz konfiskaty, lub osoby będące właścicielami mienia objętego danym zakazem, a także strony trzecie, na których prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął dany nakaz, w tym strony trzecie działające w dobrej wierze. O tym, czy dany nakaz zabezpieczenia lub dany nakaz konfiskaty bezpośrednio wpłynął na prawa tych stron trzecich, decyduje się zgodnie z prawem państwa wykonania.
- (16) Niniejsze rozporządzenie nie powoduje zmiany obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa zawartych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
- (17) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej („Karta”) i w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPC”). Oznacza to, że należy zakazać wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię, orientację seksualną, obywatelstwo, język, poglądy polityczne czy niepełnosprawność. Niniejsze rozporządzenie należy stosować z uwzględnieniem tych praw i zasad.

- (18) Prawa procesowe określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE⁶, 2012/13/UE⁷, 2013/48/UE⁸, 2016/343⁹, 2016/800¹⁰ i 2016/1919¹¹ powinny mieć zastosowanie – w ramach zakresu stosowania tych dyrektyw – w postępowaniach karnych objętych niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do państw członkowskich związanych tymi dyrektywami. W każdym przypadku gwarancje przewidziane w Karcie powinny mieć zastosowanie we wszystkich postępowaniach objętych niniejszym rozporządzeniem. W szczególności podstawowe gwarancje dotyczące postępowania karnego określone w Karcie powinny mieć zastosowanie w objętym niniejszym rozporządzeniem ściganiu karnym, które nie jest postępowaniem karnym.
- (18a) Przepisy dotyczące przekazywania, uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty powinny zapewniać sprawny przebieg procesu odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa, jednak należy przy tym przestrzegać praw podstawowych.

---

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 1).

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

- (18b) Chcąc stwierdzić, czy wystąpiła podwójna odpowiedzialność karna, właściwy organ państwa wykonania powinien sprawdzić, czy elementy faktyczne przestępstwa, określone w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia lub w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty przedłożonych przez właściwy organ państwa wydającego, same w sobie także podlegałyby karze w państwie wykonania, gdyby zaistniały w tym państwie w momencie podjęcia decyzji w sprawie uznania.
- (18c) Wydając nakaz zabezpieczenia, organ wydający powinien zapewnić przestrzeganie zasad konieczności i proporcjonalności. Nakaz zabezpieczenia może zostać wydany na podstawie niniejszego rozporządzenia tylko wtedy, gdy taki nakaz można byłoby wydać w podobnej sprawie krajowej.
- (18d) Państwa członkowskie powinny móc przedstawić oświadczenie, w którym stwierdzą, że w momencie przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia lub zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty organ wydający powinien przekazać wraz z tymi zaświadczeniami oryginalny nakaz zabezpieczenia lub oryginalny nakaz konfiskaty lub ich uwierzytelnione odpisy. Państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o przedstawieniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja powinna udostępnić otrzymaną informację wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej, **utworzonej na mocy wspólnego działania 98/428/WSiSW**¹². Europejska Sieć Sądowa powinna udostępnić tę informację na stronie internetowej, o której mowa w art. 9 decyzji Rady 2008/976/WSiSW¹³.
- (19) Jeżeli nakaz zabezpieczenia jest wydawany przez sąd, organem wydającym może być także organ wyznaczony przez państwo wydające i właściwy w sprawach karnych oraz uprawniony do wykonania lub wykonania nakazu zabezpieczenia zgodnie z prawem krajowym.

---

¹² Wspólne działanie z dnia 29 czerwca 1998 r. przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 191 z 7.7.1998, s. 4).

¹³ Decyzja Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130).

- (20) Dlatego też organ wydający powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty, w stosownych przypadkach wraz z nakazem zabezpieczenia lub z nakazem konfiskaty, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu państwa wykonania w dowolny sposób, w tym listem poleconym lub bezpieczną pocztą elektroniczną, pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność.
- (20a) Organ wydający powinien przekazać zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do kwoty pieniężnej państwu członkowskiemu, w którym – według uzasadnionych przypuszczeń organu wydającego – osoba, wobec której wydano nakaz, posiada mienie lub uzyskuje dochody. Na tej podstawie zaświadczenie może zostać przekazane państwu członkowskiemu, w którym osoba fizyczna, wobec której wydano nakaz, mieszka lub – jeżeli osoba ta nie ma stałego ani potwierdzonego adresu – ma miejsce zwykłego pobytu. Jeżeli nakaz wydano wobec osoby prawnej, zaświadczenie może zostać przekazane państwu członkowskiemu, w którym ma ona siedzibę.
- (21) W przypadku gdy zaświadczenie dotyczące konfiskaty odnoszące się do określonej kwoty pieniężnej zostaje przekazane do kilku państw wykonania, państwo wydające powinno starać się uniknąć sytuacji, w której konfiskata objęłaby większą ilość mienia, niż jest to konieczne, tak by całkowita wartość nie przekroczyła kwoty maksymalnej. W tym celu organ wydający powinien m.in. (i) wskazać w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty wartość mienia, jeżeli jest ona znana, w każdym z państw wykonania, tak aby organy wykonujące mogły ją uwzględnić; (ii) utrzymać konieczne kontakty i dialog z organami wykonującymi w sprawie mienia, które ma zostać skonfiskowane; oraz (iii) natychmiast poinformować odnośne organy wykonujące o swoim podejrzeniu, że może zaistnieć ryzyko wykonania nakazu powyżej kwoty maksymalnej. W stosownych przypadkach Eurojust może w zakresie swoich kompetencji sprawować rolę koordynatora, aby zapobiec nadmiernej konfiskacie.

(22) Organ wykonujący powinien uznać nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty i podjąć środki konieczne do jego wykonania. Podjęcie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinny nastąpić równie szybko i być traktowane tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych. Terminy należy określić zgodnie z rozporządzeniem 1182/71¹⁴, tak aby zagwarantować szybkie i skuteczne podjęcie decyzji i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty. W odniesieniu do nakazów zabezpieczenia, organ wykonujący powinien – w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia decyzji o uznaniu i wykonaniu takiego nakazu – podjąć konkretne środki konieczne do wykonania tego nakazu.

(23, 24) (skreślone)

(25) Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący powinny należycie uwzględniać poufny charakter śledztwa. W szczególności, organ wykonujący powinien zapewniać poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia.

(26) Nie powinna być możliwa odmowa uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty na podstawie innej niż podstawy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności, organ wykonujący powinien mieć możliwość odmowy uznania i wykonania nakazu konfiskaty na podstawie zasady *ne bis in idem*, na podstawie praw zainteresowanej strony lub na podstawie prawa do obecności na procesie.

---

¹⁴ Rozporządzenie Rady nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określające zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1).

- (26a) Jedną z podstaw nieuznania nakazu konfiskaty powinien być fakt, że dana osoba nie stawiała się osobiście na procesie, w wyniku którego wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym. Ta podstawa nieuznania ma zastosowanie tylko do procesów, w wyniku których wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem skazującym, a nie ma zastosowania do postępowań, w wyniku których wydano nakaz konfiskaty bez wyroku skazującego. Jednak, aby ta podstawa mogła mieć zastosowanie, powinna się odbyć co najmniej jedna rozprawa. Podstawa ta nie może mieć zastosowania, jeżeli odnośne krajowe zasady postępowania nie przewidują rozprawy. Takie zasady krajowe powinny być zgodne z Kartą i EKPC, w szczególności w odniesieniu do prawa do rzetelnego procesu sądowego. Sytuacja taka ma na przykład miejsce, jeśli postępowania są prowadzone w sposób uproszczony, w całości lub w części, w toku procedury pisemnej lub procedury, w której nie przewiduje się rozprawy.
- (26b) Tylko w wyjątkowych okolicznościach powinna istnieć możliwość nieuznania lub niewykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w przypadku gdy ich uznanie lub wykonanie uniemożliwiłyby państwu wykonania zastosowanie przepisów konstytucyjnych obowiązujących w tym państwie, a dotyczących wolności prasy i wolności wypowiedzi w innych mediach.
- (27) Przed podjęciem decyzji o nieuznaniu lub niewykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty w oparciu o jedną z podstaw nieuznania lub niewykonania organ wykonujący powinien skonsultować się z organem wydającym, aby uzyskać niezbędne informacje dodatkowe.
- (27a) Podczas analizy skierowanego przez organ wykonujący wniosku o skrócenie okresu, na jaki należy zabezpieczyć dane mienie, organ wydający powinien uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy, a w szczególności to, czy utrzymanie w mocy nakazu zabezpieczenia może spowodować nieuzasadnione szkody w państwie wykonania. Zachęca się organ wykonujący, aby przed skierowaniem formalnego wniosku skonsultował się w tej kwestii z organem wydającym.
- (27b) Organ wydający powinien poinformować organ wykonujący, jeżeli organ państwa wydającego otrzymuje kwotę pieniężną zapłaconą przez daną osobę w związku z nakazem konfiskaty, przy czym zakłada się, że państwo wykonania musi zostać powiadomione tylko, jeżeli kwota zapłaty na poczet nakazu ma wpływ na kwotę, która powinna zostać skonfiskowana zgodnie z nakazem.

- (28) Organ wykonujący powinien mieć możliwość odroczenia wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, w szczególności w przypadku, gdy jego wykonanie może utrudnić toczące się postępowania przygotowawcze. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący powinien podjąć środki konieczne do wykonania nakazu.
- (28a) Po wykonaniu nakazu zabezpieczenia i w następstwie decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien w możliwie największym zakresie poinformować osoby, których to dotyczy i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu lub o takiej decyzji. Oznacza to, że organ wykonujący powinien podjąć wszelkie racjonalne działania, aby stwierdzić, kim są osoby, których dotyczy nakaz, sprawdzić, w jaki sposób można się z nimi skontaktować, oraz poinformować je o wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub o decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty. Wykonując ten obowiązek, organ wykonujący może zwrócić się o pomoc do organu wydającego, na przykład wówczas gdy osoby, których dotyczy nakaz, najprawdopodobniej mieszkają w państwie wydającym. Wynikający z niniejszego rozporządzenia obowiązek organu wykonującego dotyczący przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz, nie narusza wszelkich innych wynikających z prawa państwa wydającego obowiązków nałożonych na organ wydający dotyczących przekazania informacji np. o wydaniu nakazu zabezpieczenia lub o obowiązujących środkach odwoławczych przewidzianych w prawie państwa wydającego.
- (28b) Aby zapewnić należyte zarządzanie zabezpieczonym mieniem, organ wykonujący w razie konieczności ma możliwość sprzedaży lub przekazania mienia zgodnie z art. 10 dyrektywy 2014/12/UE, w szczególności gdy mienie zostaje zabezpieczone na dłuższy okres.
- (29) Jeżeli wykonanie nakazu jest niemożliwe, organ wydający powinien zostać niezwłocznie poinformowany. Brak możliwości wykonania nakazu może wynikać z faktu, że mienie zostało już skonfiskowane, zaginęło, zostało zniszczone albo nie znaleziono go w miejscu wskazanym przez organ wydający lub z powodu niewystarczająco dokładnego określenia lokalizacji mienia mimo konsultacji między organem wykonującym i organem wydającym. W takich okolicznościach organ wykonujący nie jest już dłużej zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia.

- (29a) W przypadku gdy obowiązkowe przepisy prawa w państwie wykonania uniemożliwiają zgodne z prawem wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, organ wykonujący powinien skontaktować się z organem wydającym, aby omówić sytuację i znaleźć rozwiązanie. Takie rozwiązanie może polegać na wycofaniu nakazu przez organ wydający.
- (29b) Natychmiast po wykonaniu nakazu konfiskaty organ wykonujący powinien poinformować organ wydający o wynikach wykonania. Gdy jest to praktycznie możliwe, organ wykonujący powinien przy tej okazji poinformować organ wydający także o kwocie pieniężnej lub mieniu, które zostały skonfiskowane, oraz podać inne szczegóły, które uzna za stosowne.
- (30) Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty powinno podlegać przepisom państwa członkowskiego wykonania i tylko jego organy powinny być uprawnione do podjęcia decyzji w sprawie procedur wykonania.
- (31) Właściwe funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia w praktyce wymaga sprawnej komunikacji pomiędzy właściwymi organami krajowymi, w szczególności w przypadkach jednoczesnego wykonywania nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim. Właściwe organy krajowe powinny zatem konsultować się ze sobą, gdy zachodzi taka potrzeba.
- (32) Prawa ofiar przestępstwa do otrzymania odszkodowania i zwrotu mienia powinny być przestrzegane również w przypadku spraw transgranicznych. W przepisach dotyczących rozporządzania zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem należy traktować priorytetowo kwestię odszkodowania dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom. Pojęcie ofiary przestępstwa należy interpretować zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego, które to prawo może również przewidywać, że do celów niniejszego rozporządzenia ofiarą przestępstwa może być także osoba prawna. Niniejsze rozporządzenie nie powinno naruszać przepisów w sprawie odszkodowań dla ofiar przestępstw i zwrotu mienia tym ofiarom w ramach postępowań krajowych.

- (32a) W przypadku gdy organ wykonujący otrzymał informację o decyzji, wydanej przez organ wydający lub inny właściwy organ wymiaru sprawiedliwości w państwie wydającym, o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ ten powinien podjąć niezbędne środki zapewniające, by dane mienie możliwie szybko zostało zabezpieczone i zwrócone ofierze przestępstwa. Organ wykonujący może przekazać mienie państwu wydającemu, tak aby państwo to mogło zwrócić je ofierze przestępstwa, lub może przekazać to mienie bezpośrednio ofierze przestępstwa, pod warunkiem że państwo wydające wyrazi na to zgodę. Obowiązek zwrotu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa jest obwarowany trzema warunkami: prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie zostało podważone, co oznacza, że przyjęto, iż ofiara przestępstwa jest prawowitym właścicielem mienia i nie zgłoszono kwestionujących tego poważnych roszczeń; mienie nie jest niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonania; nie narusza się praw osób, których dotyczy nakaz, w szczególności stron trzecich działających w dobrej wierze. Organ wykonujący powinien zwrócić zabezpieczone mienie ofierze przestępstwa, jeżeli warunki te są spełnione. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że warunki te nie są spełnione, powinien skonsultować się z organem wydającym, np. w celu wniesienia o dodatkowe informacje lub w celu omówienia sytuacji i znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może podjąć decyzję o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.
- (33) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości dochodzenia od siebie nawzajem zwrotu kosztów wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Jeżeli jednak państwo członkowskie wykonania poniosło duże lub wyjątkowe koszty, np. dlatego że mienie było zabezpieczone przez dłuższy okres, organ wydający powinien uwzględnić propozycję organu wykonującego dotyczącą podziału kosztów.
- (34) (skreślony)

- (35) Aby umożliwić jak najszybszą reakcję w przyszłości na stwierdzone problemy dotyczące treści zaświadczenia i formularza określonych w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia, należy upoważnić Komisję do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian zaświadczenia i formularza wspomnianych powyżej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (36) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli wzajemne uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (37) Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW zostały już zastąpione dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE¹⁵ w zakresie zabezpieczania dowodów. Przepisy decyzji ramowej 2003/577/WSiSW należy zastąpić niniejszym rozporządzeniem między państwami członkowskimi związanymi jego przepisami w zakresie zabezpieczania do celów przeprowadzenia późniejszej konfiskaty mienia. Należy uzgodnić przepisy dotyczące zabezpieczania dowodów z przepisami dotyczącymi zabezpieczania do celów przeprowadzenia późniejszej konfiskaty. Niniejsze rozporządzenie powinno również zastąpić decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi jej przepisami.

---

¹⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

- (37a) **Forma prawna niniejszego aktu nie powinna stanowić precedensu względem przyszłych aktów ustawodawczych Unii w dziedzinie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych w sprawach karnych. Wyboru formy prawnej przyszłych aktów należy dokonywać ostrożnie, analizując każdy przypadek indywidualnie i uwzględniając m.in. skuteczność aktu oraz zasadę proporcjonalności i pomocniczości.**
- (38) Zgodnie z art. 3 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo powiadomiło o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (38a) Zgodnie z art. 1, art. 2 i art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (39) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, DEFINICJE I ZAKRES ZASTOSOWANIA

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy, na mocy których państwo członkowskie uznaje i wykonuje na swoim terytorium nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydane przez inne państwo członkowskie w ramach ścigania karnego.
2. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek poszanowania praw podstawowych i zasad prawnych zawartych w art. 6 TUE.
3. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty wydanych w ramach postępowań w sprawach cywilnych lub administracyjnych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- (1) „nakaz zabezpieczenia” oznacza decyzję wydaną lub zatwierdzoną przez organ wydający, o którym mowa w pkt 8, aby zapobiec niszczeniu, przetwarzaniu, przemieszczaniu, przekazywaniu mienia lub rozporządzaniu mieniem, do celów przeprowadzenia konfiskaty tego mienia;
- (2) „nakaz konfiskaty” oznacza karę lub środek karny prawomocnie orzeczone przez sąd po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa, powodujące ostateczny przepadek mienia osoby fizycznej lub prawnej;
- (3) „mienie” oznacza mienie każdego rodzaju, materialne lub niematerialne, ruchome lub nieruchome, oraz dokumenty lub instrumenty prawne potwierdzające prawo do takiego mienia lub uprawnienia majątkowe z nim związane, które organ wydający uznaje za:
  - a) korzyści pochodzące z przestępstwa albo równowartość tych korzyści, niezależnie od tego, czy jest to pełna kwota ich wartości czy tylko część ich wartości,
  - b) narzędzia popełnienia takiego przestępstwa albo wartość takich narzędzi,
  - c) podlegające konfiskacie poprzez zastosowanie w państwie wydającym jednego z uprawnień do konfiskaty określonych w dyrektywie 2014/42/UE lub
  - d) podlegające konfiskacie na podstawie innych przepisów dotyczących uprawnień do konfiskaty bez prawomocnego wyroku skazującego na mocy prawa państwa wydającego po przeprowadzeniu postępowania w związku z popełnieniem przestępstwa;
- (4) „korzyści” oznaczają wszelkie korzyści majątkowe pochodzące, bezpośrednio lub pośrednio, z przestępstwa; mogą one przybierać dowolną formę mienia i obejmują wszelkie korzyści wynikające z ponownego zainwestowania lub przekształcania korzyści bezpośrednich oraz wszelkie wpływy mające wartość;

- (5) „narzędzia” oznaczają każde mienie użyte lub które miało zostać użyte w jakikolwiek sposób, w całości lub w części, do popełnienia przestępstwa;
- (6) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty;
- (7) „państwo wykonania” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty w celu uznania i wykonania;
- (8) „organ wydający” oznacza:
- (a) w przypadku nakazu zabezpieczenia –
    - (i) sędziego, sąd lub prokuratora właściwego w danej sprawie; lub
    - (ii) każdy inny właściwy organ wyznaczony przez państwo wydające i właściwy w sprawach karnych, który jest uprawniony do nakazania zabezpieczenia mienia lub do wykonania nakazu zabezpieczenia, zgodnie z prawem krajowym. Ponadto nakaz zabezpieczenia, zanim zostanie przekazany organowi wykonującemu, zostaje zatwierdzony przez sędziego, sąd lub prokuratora w państwie wydającym po przeanalizowaniu jego zgodności z warunkami wydawania nakazów zabezpieczenia określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Jeżeli nakaz został zatwierdzony przez taki organ, organ ten może być także uznany za organ wydający do celów przekazania nakazu;
  - (b) w przypadku nakazu konfiskaty – organ wyznaczony przez państwo wydające i właściwy w sprawach karnych, który jest uprawniony do egzekwowania nakazu konfiskaty wydanego przez sąd, zgodnie z prawem krajowym;

- (9) „organ wykonujący” oznacza organ uprawniony do uznania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty i do zapewnienia jego wykonania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz procedurami mającymi zastosowanie zgodnie z prawem krajowym do zabezpieczania i konfiskaty mienia. Takie procedury mogą nakładać na sąd wymóg zarejestrowania nakazu i upoważnienia do jego wykonania. W takim przypadku organem wykonującym może być także organ, który jest uprawniony do wniesienia o taką rejestrację przez sąd i o takie sądowe upoważnienie.
- (10) „osoba, której dotyczy nakaz” oznacza osobę, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, lub osobę będącą właścicielem mienia objętego takim zakazem, a także każdą stronę trzecią, na której prawa względem tego mienia bezpośrednio wpłynął ten nakaz, zgodnie z prawem państwa wykonania.

Artykuł 3

Przestępstwa

1. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty są wykonywane bez weryfikacji podwójnej karalności czynów, z powodu których je wydano, jeżeli czyny te są w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o górnej granicy ustawowego zagrożenia w wysokości co najmniej trzech lat oraz stanowią – w świetle prawa państwa wydającego – co najmniej jedno z określonych poniżej przestępstw:
  - (1) udział w organizacji przestępczej,
  - (2) terroryzm,
  - (3) handel ludźmi,
  - (4) seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
  - (5) nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
  - (6) nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
  - (7) korupcja,
  - (8) nadużycie i inne przestępstwa określone w dyrektywie 2017/1371/UE w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii,¹⁶

---

¹⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1371/UE z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

- (9) nadużycie, w tym nadużycie naruszające interesy finansowe Unii Europejskiej, w rozumieniu Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.¹⁷,
- (10) pranie korzyści pochodzących z przestępstwa,
- (11) fałszowanie pieniądza, w tym euro,
- (12) przestępczość komputerowa,
- (13) przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,
- (14) ułatwianie bezprawnego wjazdu i pobytu,
- (15) zabójstwo lub spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,
- (16) nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- (17) uprowadzenie, bezprawne pozbawienie wolności lub wzięcie zakładników,
- (18) rasizm i ksenofobia,
- (19) rozbój w formie zorganizowanej lub rozbój przy użyciu broni,
- (20) nielegalny handel dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- (21) oszustwo,

---

¹⁷ Konwencja sporządzona na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 49).

- (22) wymuszenie rozbójnicze,
- (23) podrabianie i piractwo produktów,
- (24) fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi,
- (25) fałszowanie i oszustwa związane z bezgotówkowymi środkami płatniczym,
- (26) nielegalny handel hormonami i innymi stymulatorami wzrostu,
- (27) nielegalny handel materiałami jądrowymi lub promieniotwórczymi,
- (28) handel kradzionymi pojazdami,
- (29) zgwałcenie,
- (30) podpalenie,
- (31) przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- (32) bezprawne zawładnięcie statkiem powietrznym lub wodnym,
- (33) sabotaż.

2. W przypadku przestępstw innych niż przestępstwa, o których mowa w ust. 1, państwo wykonania może uzależnić uznanie i wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty od tego, czy czyny, z powodu których wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, stanowią przestępstwo w świetle prawa państwa wykonania, niezależnie od jego znamion oraz sposobu jego określenia w przepisach państwa wydającego.

ROZDZIAŁ II

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW ZABEZPIECZENIA

Artykuł 4 (skreślony)

Artykuł 5

Przekazywanie nakazów zabezpieczenia

1. Nakaz zabezpieczenia przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia, o którym to zaświadczeniu mowa w art. 7, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 27 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność.
2. Państwa członkowskie mogą przedstawić oświadczenie, w którym stwierdzą, że w momencie przekazywania im zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia do celów uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz zabezpieczenia lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak zgodnie z art. 7 ust. 2 przetłumaczone musi być jedynie zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia.
- 2a. Państwa członkowskie mogą przedstawić oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, w chwili przyjmowania niniejszego rozporządzenia lub w dowolnym późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o przedstawieniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia otrzymaną informację wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej, o której mowa w decyzji Rady 2008/976/WSiSW.

3. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego kwoty pieniężnej organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia państwu członkowskiemu, w którym – według uzasadnionych przypuszczeń organu wydającego – osoba, wobec której wydano nakaz, posiada mienie lub uzyskuje dochody.
4. W przypadku nakazu zabezpieczenia dotyczącego określonych składników mienia, organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia państwu członkowskiemu, w którym – według uzasadnionych przypuszczeń organu wydającego – znajduje się mienie objęte nakazem zabezpieczenia.
5. Do zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, o którym to zaświadczeniu mowa w ust. 1:
  - a) dołącza się zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazywane zgodnie z art. 17, lub
  - b) włącza się instrukcję, zgodnie z którą mienie powinno pozostać zabezpieczone w państwie wykonania do czasu przekazania i wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z art. 17; w takim przypadku organ wydający wskazuje w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia, o którym to zaświadczeniu mowa w art. 7, szacowany termin tego przekazania.
6. W przypadku gdy organ wydający wie o jakichkolwiek innych osobach, których dotyczy nakaz zabezpieczenia, informuje o tym organ wykonujący. Organ wydający przekazuje ponadto organowi wykonującemu na jego wniosek wszelkie informacje dotyczące jakichkolwiek roszczeń, które dana osoba, której dotyczy nakaz, może mieć względem mienia, w tym wszelkie informacje pozwalające zidentyfikować tę osobę.
7. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 27 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, by uzyskać informacje, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia.

8. Jeżeli organ, który otrzymał nakaz zabezpieczenia, nie jest uprawniony do jego uznania i do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, przekazuje niezwłocznie nakaz zabezpieczenia właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 6

Przekazywanie nakazu zabezpieczenia państwu lub państwom wykonania

1. Zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia przekazuje się na podstawie art. 5 za każdym razem tylko jednemu państwu wykonania, chyba że mają zastosowanie warunki przewidziane w ust. 2 lub ust. 3.
2. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli:
  - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem zabezpieczenia znajdują się w różnych państwach wykonania; lub
  - b) zabezpieczenie określonego składnika mienia objętego nakazem zabezpieczenia wymagałoby podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania.
3. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy nakaz zabezpieczenia dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku, gdy szacowana wartość mienia, które może zostać zabezpieczone w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do zabezpieczenia pełnej kwoty objętej nakazem zabezpieczenia.

Artykuł 7

Standardowe zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia

1. Organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia określone w załączniku I, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.
2. Organ wydający tłumaczy zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia na jeden z języków urzędowych państwa wykonania lub na inny język dopuszczony przez państwo wykonania zgodnie z ust. 3.
3. Każde państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że dopuści tłumaczenie sporządzone w innym języku urzędowym Unii lub większej liczbie języków urzędowych Unii.

Artykuł 8

Uznawanie i wykonywanie nakazów zabezpieczenia

Organ wykonujący uznaje nakaz zabezpieczenia przekazany zgodnie z art. 5 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania równie szybko i tak samo priorytetowo jak w przypadku krajowego nakazu zabezpieczenia, chyba że powoła się na jedną z podstaw nieuznania i niewykonania przewidzianych w art. 9 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 11.

Artykuł 9

Podstawy nieuznania i niewykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o nieuznaniu lub niewykonaniu nakazu zabezpieczenia tylko wówczas, gdy:
  - a) wykonanie nakazu zabezpieczenia byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
  - b) zgodnie z prawem państwa wykonania istnieje immunitet lub przywilej uniemożliwiający zabezpieczenie danego mienia lub istnieją przepisy dotyczące określenia lub ograniczenia odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy i wolności wypowiedzi w innych mediach, które to przepisy uniemożliwiają wykonanie nakazu;
  - c) zaświadczenie, o którym mowa w art. 7, jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji przeprowadzonej na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu;
  - d) podstawą wydania nakazu jest przestępstwo popełnione w całości lub częściowo poza terytorium państwa wydającego i w całości lub częściowo na terytorium państwa wykonania, a czyn, w związku z którym wydano nakaz, nie stanowi przestępstwa w państwie wykonania;
  - e) w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 2, czyn będący powodem wydania nakazu nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak wykonania nakazu zabezpieczenia na tej podstawie, że prawo państwa wykonania nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o nieuznaniu lub niewykonaniu nakazu zabezpieczenia, czy to w całości czy w części, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz w stosownych przypadkach występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.
3. Jeżeli organ wykonujący uznaje nakaz zabezpieczenia, jednak dowiaduje się w trakcie jego wykonywania, że ma zastosowanie jedna z podstaw nieuznania lub niewykonania, niezwłocznie kontaktuje się wszelkimi odpowiednimi metodami z organem wydającym w celu omówienia, jakie stosowne środki należy podjąć. Na tej podstawie organ wydający może podjąć decyzję o wycofaniu nakazu zabezpieczenia. Jeżeli w następstwie takich rozmów nie znaleziono rozwiązania, organ wykonujący może postanowić o wstrzymaniu wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 10

Terminy uznawania i wykonywania nakazów zabezpieczenia

1. Po otrzymaniu zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia oraz wykonuje tę decyzję niezwłocznie i równie szybko i tak samo priorytetowo jak w przypadku podobnych spraw krajowych.
2. W przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że środek zabezpieczający ma zostać wykonany w konkretnym terminie, organ wykonujący uwzględnia to w jak największym stopniu.
3. Bez uszczerbku dla ust. 5, w przypadku gdy w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia organ wydający wskazał, że konieczne jest natychmiastowe zabezpieczenie, gdyż istnieją uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że dane mienie zostanie wkrótce przemieszczone lub zniszczone, organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania nakazu zabezpieczenia w terminie nieprzekraczającym 48 godzin od otrzymania nakazu. W terminie nieprzekraczającym 48 godzin od podjęcia decyzji państwo wykonania podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu.
4. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
5. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 3, organ wykonujący informuje o tym natychmiast w dowolny sposób organ wydający, podając przyczyny opóźnienia, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego terminu wykonania nakazu zabezpieczenia. Upływ terminu nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu zabezpieczenia i niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 11

Odroczenie wykonania nakazów zabezpieczenia

1. Organ wykonujący może odroczyć wykonanie nakazu zabezpieczenia przekazanego zgodnie z art. 5, w przypadku gdy:
  - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu; w tej sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
  - b) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem zabezpieczenia; w tej sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do momentu wycofania obowiązujących nakazów; lub
  - c) dane mienie jest już objęte obowiązującym nakazem wydanym w trakcie innego postępowania w państwie wykonania; w tej sytuacji wykonanie nakazu zabezpieczenia może zostać odroczone do czasu wycofania obowiązującego nakazu; Jednak przepisy tej litery mają zastosowanie tylko w przypadku, gdy taki obowiązujący nakaz miałby pierwszeństwo przed wydanymi później krajowymi nakazami zabezpieczenia na podstawie prawa krajowego.

2. Organ wykonujący natychmiast powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu, w tym o podstawach odroczenia oraz, o ile to możliwe, o spodziewanym okresie odroczenia. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący natychmiast podejmuje środki konieczne do wykonania nakazu oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 12

Poufność

1. Wykonując nakaz zabezpieczenia, organ wydający i organ wykonujący należycie uwzględniają poufny charakter postępowania przygotowawczego.
2. Z wyjątkiem zakresu, w jakim jest to konieczne do wykonania nakazu, organ wykonujący zapewnia poufność faktów i treści zawartych w nakazie zabezpieczenia zgodnie ze swoim prawem krajowym.
3. W celu ochrony toczącego się postępowania przygotowawczego organ wydający może zwrócić się do organu wykonującego, aby zachował w poufności wykonywanie nakazu zabezpieczenia.
4. Jeżeli organ wykonujący nie może zapewnić poufności zgodnie z wymogami określonymi w niniejszym artykule, natychmiast i, o ile to możliwe, przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia, powiadamia o tym organ wydający.

Artykuł 13

(przeniesiony do nowego art. 32a)

Artykuł 14

Okres obowiązywania nakazów zabezpieczenia

1. Mienie pozostaje zabezpieczone w państwie wykonania do momentu, gdy właściwy organ tego państwa ostatecznie odpowie na nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 17 lub gdy organ wydający powiadomi organ wykonujący o decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz staje się niewykonalny lub zostaje wycofany, zgodnie z art. 30 ust. 1.
2. Organ wykonujący może, uwzględniając okoliczności danej sprawy, zwrócić się do organu wydającego z uzasadnionym wnioskiem o ograniczenie okresu, przez jaki mienie ma być zabezpieczane. Analizując taki wniosek, organ wydający uwzględnia wszystkie interesy, w tym interesy organu wykonującego. Organ wydający odpowiada na wniosek jak najszybciej. Jeżeli organ wydający nie zgadza się na ograniczenie tego okresu, powiadamia o tym organ wykonujący, podając przyczyny braku zgody. W takim przypadku mienie pozostaje zabezpieczone zgodnie z ust. 1. Jeżeli organ wydający nie zareaguje w ciągu sześciu tygodni od otrzymania wniosku, organ wykonujący przestaje być zobowiązany do wykonania nakazu zabezpieczenia.

Artykuł 15

Brak możliwości wykonania nakazu zabezpieczenia

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu zabezpieczenia, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku niezwłocznie konsultuje się z organem wydającym w celu znalezienia rozwiązania.
3. Niewykonanie nakazu zabezpieczenia na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy mienie:
  - a) już zostało skonfiskowane;
  - b) zaginęło;
  - c) zostało zniszczone;
  - d) nie znaleziono go w miejscu wskazanym w zaświadczeniu dotyczącym zabezpieczenia;
  - e) nie znaleziono go, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono lokalizację mienia mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.
4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje umożliwiające mu zlokalizowanie mienia, wykonuje nakaz zabezpieczenia bez konieczności otrzymywania nowego zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia sprawdzi u organu wydającego, że nakaz zabezpieczenia wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można zabezpieczyć mienie o równej wartości, niewykonanie nakazu zabezpieczenia na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione, jeśli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3 i gdy nie ma mienia o równej wartości, które można by było skonfiskować.

Artykuł 16

Składanie sprawozdań

Organ wykonujący składa organowi wydającemu sprawozdanie z wykonania nakazu zabezpieczenia i zamieszcza w nim opis zabezpieczonego mienia oraz, gdy informacja ta jest dostępna, jego szacowaną wartość. Sprawozdanie to jest przekazywane w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, bez zbędnej zwłoki zaraz po tym, jak organ wykonujący zostanie poinformowany, że nakaz zabezpieczenia został wykonany.

ROZDZIAŁ III

PRZEKAZYWANIE, UZNAWANIE I WYKONYWANIE NAKAZÓW KONFISKATY

Artykuł 17

Przekazywanie nakazów konfiskaty

1. Nakaz konfiskaty przekazywany jest za pośrednictwem zaświadczenia dotyczącego konfiskaty. Organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty, o którym mowa w art. 20, bezpośrednio organowi wykonującemu lub, w stosownych przypadkach, organowi centralnemu, o którym mowa w art. 27 ust. 2, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, pod warunkiem że sposób ten pozwala organowi wykonującemu ustalić autentyczność.
2. Państwa członkowskie mogą przedstawić oświadczenie, w którym stwierdzą, że w momencie przekazywania im zaświadczenia dotyczącego konfiskaty do celów uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wydający musi przekazać wraz z tym zaświadczeniem oryginalny nakaz konfiskaty lub jego uwierzytelniony odpis. Jednak zgodnie z art. 20 ust. 2 przetłumaczone musi być jedynie zaświadczenie dotyczące konfiskaty.
- 2a. Państwa członkowskie mogą przedstawić oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, w chwili przyjmowania niniejszego rozporządzenia lub w dowolnym późniejszym terminie. Państwa członkowskie mogą wycofać oświadczenie w dowolnym terminie. Państwa członkowskie informują Komisję o przedstawieniu lub wycofaniu takiego oświadczenia. Komisja udostępnia otrzymaną informację wszystkim państwom członkowskim oraz Europejskiej Sieci Sądowej.
3. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty państwu członkowskiemu, w którym – według uzasadnionych przypuszczeń organu wydającego – osoba, wobec której wydano nakaz, posiada mienie lub uzyskuje dochody.

4. W przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego określonych składników mienia organ wydający przekazuje zaświadczenie dotyczące konfiskaty państwu członkowskiemu, w którym – według uzasadnionych przypuszczeń organu wydającego – znajduje się mienie objęte nakazem konfiskaty.
5. Jeżeli mimo informacji udostępnionych zgodnie z art. 27 ust. 3 właściwy organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej, by uzyskać informację, który organ jest uprawniony do uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
6. Jeżeli organ w państwie wykonania, który otrzymał nakaz konfiskaty, nie jest uprawniony do jego uznania i do podjęcia środków koniecznych do jego wykonania, przekazuje niezwłocznie zaświadczenie dotyczące konfiskaty właściwemu organowi wykonującemu w swoim państwie członkowskim i informuje o tym organ wydający.

Artykuł 18

Przekazywanie nakazu konfiskaty jednemu państwu wykonania lub kilku państwom wykonania

1. Zaświadczenie dotyczące konfiskaty przekazuje się na podstawie art. 17 za każdym razem tylko jednemu państwu wykonania, chyba że mają zastosowanie warunki przewidziane w ust. 2 lub ust. 3.
2. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy określonych składników mienia, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli:
  - a) organ wydający ma uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że poszczególne składniki mienia objętego nakazem konfiskaty znajdują się w różnych państwach wykonania; lub
  - b) konfiskata określonego składnika mienia objętego nakazem konfiskaty wymaga podjęcia działań w więcej niż jednym państwie wykonania.
3. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej, zaświadczenie dotyczące konfiskaty można przekazać jednocześnie więcej niż jednemu państwu wykonania, jeżeli organ wydający uzna, że zachodzi taka szczególna potrzeba, w szczególności w przypadku gdy:
  - a) dane mienie nie zostało zabezpieczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub
  - b) wartość mienia, które może zostać skonfiskowane w państwie wydającym oraz w dowolnym z państw wykonania, prawdopodobnie nie jest wystarczająca do wyegzekwowania całej kwoty objętej nakazem konfiskaty.

Skutki przekazania nakazów konfiskaty

1. Przekazanie nakazu konfiskaty za pośrednictwem zaświadczenia państwu lub państwom wykonania zgodnie z art. 17 i 18 nie ogranicza prawa państwa wydającego do samodzielnego wykonania nakazu.
2. W przypadku przekazania państwu lub państwom wykonania nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej całkowita wartość pieniężna uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty nie może przekroczyć określonej w nim maksymalnej kwoty.
3. Organ wydający niezwłocznie informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, jeżeli:
  - a) uzna, że istnieje ryzyko wyegzekwowania kwoty przekraczającej kwotę maksymalną, w szczególności na podstawie informacji przekazanych mu przez państwo wykonania zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. b);
  - b) nakaz konfiskaty wykonano w całości lub w części w państwie wydającym lub w innym państwie wykonania, przy czym określa się kwotę, w stosunku do której nie wykonano jeszcze nakazu konfiskaty;
  - c) po przekazaniu zaświadczenia dotyczącego konfiskaty zgodnie z art. 17 organ państwa wydającego otrzyma jakąkolwiek kwotę pieniężną, którą zainteresowana osoba zapłaciła na poczet nakazu konfiskaty.

Jeżeli zastosowanie ma lit. a), organ wydający informuje jak najszybciej organ wykonujący o ewentualnym ustaniu takiego ryzyka.

Artykuł 20

Standardowe zaświadczenie dotyczące konfiskaty

1. Organ wydający wypełnia zaświadczenie dotyczące konfiskaty określone w załączniku II, podpisuje je i poświadcza dokładność i poprawność jego treści.
2. Organ wydający tłumaczy zaświadczenie dotyczące konfiskaty na jeden z języków urzędowych państwa wykonania lub na inny język dopuszczony przez państwo wykonania zgodnie z ust. 3.
3. Każde państwo członkowskie może w każdej chwili przedłożyć Komisji oświadczenie, w którym stwierdza, że dopuści tłumaczenie sporządzone w innym języku urzędowym Unii lub większej liczbie języków urzędowych Unii.

Artykuł 21

Uznawanie i wykonywanie nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący uznaje nakaz konfiskaty przekazany zgodnie z art. 17 i podejmuje środki konieczne do jego wykonania w ten sam sposób co w przypadku nakazu konfiskaty wydanego przez organ państwa wykonania, chyba że organ wykonujący powoła się na jedną z podstaw nieuznania i niewykonania przewidzianych w art. 22 lub jedną z podstaw odroczenia przewidzianych w art. 24.
2. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy określonego składnika mienia, organy wydające i organy wykonujące mogą – jeżeli jest to przewidziane w prawie państwa wydającego – uzgodnić, że konfiskata w państwie wykonania może przybrać formę zobowiązania do zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej wartości mienia, które miało zostać skonfiskowane.

3. Jeżeli nakaz konfiskaty dotyczy kwoty pieniężnej i nie uzyskano zapłaty, organ wykonujący wykonuje nakaz konfiskaty zgodnie z ust. 1, w stosunku do każdego dostępnego do tego celu składnika mienia. W razie konieczności organ wykonujący przelicza kwotę pieniężną podlegającą konfiskacie na walutę państwa wykonania po kursie wymiany z dnia wydania nakazu konfiskaty. Przeliczenia dokonuje się według dziennego kursu wymiany euro publikowanego w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.
4. Każda część kwoty pieniężnej odzyskana na podstawie nakazu konfiskaty w innym państwie niż państwo wykonania podlega odliczeniu w całości od kwoty, która ma zostać skonfiskowana w państwie wykonania.
5. W przypadku gdy organ wydający wydał nakaz konfiskaty, ale nie wydał nakazu zabezpieczenia konkretne środki przewidziane w ust. 1 mogą obejmować samodzielną decyzję organu wykonującego o zamrożeniu danego mienia do celów późniejszego wykonania nakazu konfiskaty. W takim przypadku organ wykonujący niezwłocznie i, o ile to możliwe, przed zabezpieczeniem danego mienia, informuje o tym organ wydający.
6. Natychmiast po wykonaniu nakazu organ wykonujący informuje o wyniku wykonania organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Podstawy nieuznania i niewykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może podjąć decyzję o nieuznaniu lub niewykonaniu nakazu konfiskaty tylko wówczas, gdy:
  - a) wykonanie nakazu konfiskaty byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;
  - b) zgodnie z prawem państwa wykonania istnieje immunitet lub przywilej uniemożliwiający wykonanie krajowego nakazu konfiskaty danego mienia lub istnieją przepisy dotyczące określenia lub ograniczenia odpowiedzialności karnej odnoszące się do wolności prasy i wolności wypowiedzi w innych mediach, co uniemożliwia wykonanie nakazu;
  - c) zaświadczenie dotyczące konfiskaty, o którym mowa w art. 20, jest niekompletne lub ewidentnie błędnie wypełnione i nie zostało uzupełnione po konsultacji przeprowadzonej na podstawie ust. 2;
  - d) podstawą wydania nakazu jest przestępstwo popełnione w całości lub częściowo poza terytorium państwa wydającego i w całości lub częściowo na terytorium państwa wykonania, a czyn, w związku z którym wydano nakaz, nie stanowi przestępstwa w państwie wykonania;
  - e) zgodnie z przepisami państwa wykonania wykonanie nakazu nie jest możliwe ze względu na prawa osób, których dotyczy nakaz, nawet gdy brak możliwości wykonania nakazu wynika z zastosowania środków odwoławczych zgodnie z art. 33;
  - f) w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 2, czyn będący powodem wydania nakazu nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonania; w przypadkach odnoszących się do przepisów dotyczących podatków lub opłat lub ceł i obrotu walutowego nie odmawia się jednak wykonania nakazu zabezpieczenia na tej podstawie, że prawo państwa wykonania nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu walutowego, co prawo państwa wydającego;

g) według zaświadczenia dotyczącego konfiskaty, o którym mowa w art. 20, osoba, wobec której wydano nakaz konfiskaty, nie stawiła się osobiście na procesie, w wyniku którego wydano nakaz konfiskaty związany z prawomocnym wyrokiem. Ta podstawa nie ma zastosowania, jeżeli w zaświadczeniu dotyczącym konfiskaty stwierdza się, że zgodnie z dalszymi wymogami procesowymi określonymi w prawie krajowym państwa wydającego, dana osoba:

- (i) została wezwana osobiście we właściwym terminie i tym samym została poinformowana o wyznaczonym dniu i miejscu procesu, w wyniku którego wydano ten nakaz konfiskaty, albo inną drogą faktycznie otrzymała urzędową informację o wyznaczonym dniu i miejscu procesu w sposób jednoznacznie pozwalający stwierdzić, że wiedziała o wyznaczonym procesie i została poinformowana we właściwym terminie, że nakaz konfiskaty może zostać wydany również w przypadku niestawienia się przez nią na procesie;
- (ii) wiedząc o wyznaczonym procesie, udzieliła pełnomocnictwa obrońcy, który został wyznaczony przez daną osobę lub przez państwo do tego, aby ją bronić podczas procesu, i obrońca ten faktycznie bronił ją podczas procesu; lub
- (iii) po doręczeniu jej nakazu konfiskaty i wyraźnym pouczeniu o prawie do ponownego rozpoznania sprawy lub do złożenia odwołania, w których to procedurach dana osoba miałaby prawo uczestniczyć i które pozwoliłyby na ponowne rozpoznanie istoty sprawy, w tym z uwzględnieniem nowych dowodów, oraz które mogą prowadzić do uchylecia pierwotnej decyzji:
  - wyraźnie oznajmiła, że nie kwestionuje nakazu konfiskaty, lub
  - nie wystąpiła w stosownym terminie o ponowne rozpoznanie sprawy ani nie złożyła odwołania.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, zanim organ wykonujący postanowi o nieuznaniu i niewykonaniu nakazu konfiskaty, czy to w całości czy w części, organ ten wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym oraz w stosownych przypadkach występuje do organu wydającego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.

3. Każda decyzja o nieuznaniu i niewykonaniu nakazu konfiskaty jest podejmowana niezwłocznie i zgłaszana natychmiast organowi wydającemu w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 23

Terminy uznawania i wykonywania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący podejmuje decyzję w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty niezwłocznie i – nie naruszając ust. 4 – nie później niż w terminie 60 dni od otrzymania zaświadczenia dotyczącego konfiskaty.
2. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.
3. Jeżeli nie występują podstawy odroczenia określone w art. 24, organ wykonujący niezwłocznie podejmuje konkretne środki konieczne do wykonania nakazu konfiskaty przynajmniej równie szybko i tak samo priorytetowo jak w przypadku porównywalnego krajowego nakazu konfiskaty.
4. Jeżeli w określonym przypadku nie ma możliwości dotrzymania terminu określonego w ust. 1, organ wykonujący informuje o tym niezwłocznie organ wydający, podając przyczyny opóźnienia, i konsultuje się z organem wydającym w kwestii stosownego terminu uznania i wykonania nakazu konfiskaty.
5. Upływ terminu, o którym mowa w ust. 1, nie zwalnia organu wykonującego z obowiązku podjęcia decyzji w sprawie uznania i wykonania nakazu konfiskaty i niezwłocznego wykonania tego nakazu.

Artykuł 24

Odroczenie uznania i wykonania nakazów konfiskaty

1. Organ wykonujący może odroczyć uznanie lub wykonanie nakazu konfiskaty przekazanego zgodnie z art. 17 w przypadku gdy:
  - a) jego wykonanie może zaszkodzić toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu; w tej sytuacji wykonanie nakazu konfiskaty może zostać odroczone do czasu, który organ wykonujący uzna za rozsądny;
  - b) w przypadku nakazu konfiskaty dotyczącego kwoty pieniężnej – organ wykonujący uzna, że istnieje ryzyko, iż z powodu jednoczesnego wykonania tego nakazu konfiskaty w więcej niż jednym państwie członkowskim łączna wartość uzyskana z jego wykonania może znacznie przekroczyć kwotę określoną w nakazie konfiskaty;
  - c) mienie jest już w państwie wykonania przedmiotem toczącego się postępowania mającego na celu konfiskatę; lub
  - d) mają zastosowanie środki odwoławcze, o których mowa w art. 33.
2. Na czas odroczenia uznania lub wykonania nakazu konfiskaty właściwy organ państwa wykonania podejmuje wszelkie środki, które podjąłby w podobnej sprawie krajowej, w celu zapobieżenia przyszłej niedostępności mienia do celów wykonania nakazu konfiskaty.
3. Organ wykonujący niezwłocznie powiadamia organ wydający, w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie, o odroczeniu wykonania nakazu, w tym o podstawach odroczenia oraz, o ile to możliwe, o spodziewanym okresie odroczenia.

4. Gdy tylko ustaną okoliczności stanowiące podstawę odroczenia, organ wykonujący niezwłocznie podejmuje środki konieczne do wykonania nakazu oraz informuje o tym organ wydający w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie.

Artykuł 25

Brak możliwości wykonania nakazu konfiskaty

1. W przypadku gdy organ wykonujący uważa, że nie ma możliwości wykonania nakazu konfiskaty, niezwłocznie powiadamia o tym organ wydający.
2. Zanim organ wykonujący powiadomi organ wydający zgodnie z ust. 1, w stosownym przypadku niezwłocznie konsultuje się z organem wydającym w celu znalezienia rozwiązania, uwzględniając możliwości przewidziane w art. 21 ust. 2 lub 3.
3. Niewykonanie nakazu konfiskaty na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione tylko wówczas, gdy mienie:
  - a) już zostało skonfiskowane;
  - b) zaginęło;
  - c) zostało zniszczone;
  - d) nie znaleziono go w miejscu wskazanym w zaświadczeniu; lub
  - e) nie znaleziono go, ponieważ niewystarczająco dokładnie określono lokalizację mienia mimo konsultacji, o których mowa w ust. 2.

4. W sytuacjach, o których mowa w ust. 3 lit. b), d) i e), jeżeli organ wykonujący otrzyma później informacje umożliwiające mu zlokalizowanie mienia, może wykonać nakaz konfiskaty bez konieczności otrzymywania nowego zaświadczenia, pod warunkiem że przed wykonaniem nakazu konfiskaty sprawdzi u organu wydającego, że nakaz konfiskaty wciąż jest ważny.
5. Niezależnie od ust. 3, w przypadku gdy organ wydający wskazał, że można skonfiskować mienie równej wartości, niewykonanie nakazu konfiskaty na podstawie niniejszego artykułu może być uzasadnione, jeśli wystąpiła jedna z okoliczności wymienionych w ust. 3 i gdy nie ma mienia o równej wartości, które można by było skonfiskować.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 26

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty podlega przepisom państwa wykonania, a organy tego państwa są jedynymi uprawnionymi do decydowania o stosowanej procedurze wykonania nakazów oraz wszelkich środków z tym związanych.
2. Nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty wydane wobec osoby prawnej wykonuje się nawet wówczas, gdy państwo wykonania nie uznaje zasady odpowiedzialności karnej osób prawnych.
3. Niezależnie od art. 21 ust. 2 i 3, państwo wykonania nie może nakładać środków alternatywnych dla nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty przekazanych na podstawie art. 5 i 17, chyba że państwo wydające wyraża na to zgodę.

Artykuł 26a

Współpraca między biurami ds. odzyskiwania mienia

Państwa członkowskie zapewniają, by ich biura ds. odzyskiwania mienia współpracowały ze sobą w celu ułatwienia wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa i innego mienia związanego z przestępstwem, które mogą być objęte nakazem zabezpieczenia lub nakazem konfiskaty, zgodnie z decyzją Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącej współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem¹⁸.

---

¹⁸ Dz.U. L 332 z 18.12.2007, s. 103.

Powiadamianie właściwych organów

1. Do dnia ... [*data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*] każde państwo członkowskie informuje Komisję o organie lub organach w rozumieniu definicji zawartych w art. 2 pkt 8 i 9, które to organy są właściwe na mocy jego prawa krajowego, w przypadkach gdy dane państwo członkowskie jest, odpowiednio:
  - a) państwem wydającym, lub
  - b) państwem wykonania.
2. Jeżeli wymaga tego struktura wewnętrznego systemu prawnego, każde państwo członkowskie może wyznaczyć co najmniej jeden organ centralny odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i odbiór zaświadczeń dotyczących nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty oraz za wspomaganie właściwych organów tego państwa. Państwa członkowskie informują Komisję o wyznaczonych organach.
3. Otrzymane informacje Komisja przekazuje wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 28

Komunikacja

1. W razie konieczności organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą, za pośrednictwem wszelkich odpowiednich sposobów komunikacji, w celu zapewnienia skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia.
2. Cała komunikacja, w tym wiadomości mające na celu rozwiązanie trudności dotyczących przekazywania dokumentów niezbędnych do wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty albo dotyczących ustalania autentyczności tych dokumentów, odbywa się w drodze bezpośrednich kontaktów między organem wydającym a organem wykonującym lub – jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło organ centralny zgodnie z art. 27 ust. 2 – przy udziale organu centralnego.

Artykuł 29

Wielość nakazów

1. Jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty od różnych państw członkowskich wydane wobec tej samej osoby, a osoba ta nie posiada w państwie wykonania wystarczających środków, aby możliwe było wykonanie wszystkich nakazów, lub jeżeli organ wykonujący otrzymuje co najmniej dwa nakazy zabezpieczenia lub nakazy konfiskaty dotyczące tego samego składnika mienia, organ wykonujący podejmuje decyzję co do tego, które z tych nakazów wykonać zgodnie z prawem krajowym państwa wykonania, bez uszczerbku dla możliwości odroczenia wykonania nakazu konfiskaty na podstawie art. 24.
2. Podejmując decyzję, organ wykonujący, o ile to możliwe, priorytetowo traktuje interes ofiar przestępstwa. Uwzględnia także inne istotne okoliczności, w tym:
  - a) czy mienie jest zabezpieczone;
  - b) daty wydania i przekazania poszczególnych nakazów;
  - c) stopień powagi przestępstwa; oraz
  - d) miejsce popełnienia przestępstwa.

Artykuł 30

Zakończenie wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. Organ wydający niezwłocznie wycofuje zaświadczenie dotyczące zabezpieczenia lub zaświadczenie dotyczące konfiskaty, w przypadku gdy nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty przestaje być wykonalny lub traci ważność.
2. Organ wydający natychmiast informuje organ wykonujący w dowolny sposób pozwalający uzyskać pisemne potwierdzenie o wycofaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, a także o wszelkich decyzjach lub środkach, z powodu których nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty zostają wycofane.
3. Organ wykonujący kończy wykonanie nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty, jak tylko zostanie poinformowany przez organ wydający zgodnie z ust. 2, o ile wykonywanie nie zostało jeszcze zakończone.

Artykuł 31

Zarządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem

1. Zarządzanie zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem jest regulowane prawem państwa wykonania.
2. Państwo wykonania zarządza zabezpieczonym lub skonfiskowanym mieniem, dążąc do zapobieżenia utraty jego wartości. W tym celu państwo wykonania ma możliwość sprzedaży lub przekazania zabezpieczonego mienia, mając na uwadze art. 10 dyrektywy 2014/42/UE.
3. Zabezpieczone mienie lub pieniądze uzyskane po sprzedaży takiego mienia zgodnie z ust. 2 pozostają w państwie wykonania aż do przedłożenia i wykonania nakazu konfiskaty, bez uszczerbku dla możliwości zwrotu mienia przewidzianej w art. 31a.
4. Państwo wykonania nie jest zobowiązane do sprzedaży lub zwrotu objętych nakazem konfiskaty określonych składników, które są dobrami kultury, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE¹⁹. Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na obowiązek zwrotu dóbr kultury na podstawie tej dyrektywy.

---

¹⁹ Dyrektywa 2014/60/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego (Dz.U. L 159 z 28.5.2014, s. 1).

Artykuł 31a

Zwrot zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa, organ wydający włącza informację o tej decyzji do zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, o którym to zaświadczeniu mowa w art. 7, lub przekazuje informację o tej decyzji organowi wykonującemu w późniejszym terminie.
2. W przypadku gdy organ wykonujący otrzymał informację o decyzji o zwrocie zabezpieczonego mienia, o której mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki zapewniające, że w wypadku zabezpieczenia danego mienia zostanie ono możliwie szybko zwrócone ofierze przestępstwa, zgodnie z zasadami postępowania obowiązującymi w państwie wykonania, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego, pod warunkiem że:
  - a) prawo ofiary przestępstwa do tego mienia nie zostało podważone;
  - b) mienie to nie jest niezbędne jako dowód w postępowaniu karnym prowadzonym w państwie wykonania;
  - c) nie narusza się praw osób, których dotyczy nakaz.
3. W przypadku gdy organ wykonujący nie może stwierdzić, że warunki przewidziane w ust. 2 są spełnione, wszelkimi odpowiednimi metodami konsultuje się z organem wydającym w celu znalezienia rozwiązania. Jeżeli nie można znaleźć rozwiązania, organ wykonujący może podjąć decyzję o niezwracaniu zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa.

Artykuł 31b

Rozporządzanie skonfiskowanym mieniem lub środkami pieniężnymi uzyskanymi po jego sprzedaży

1. W przypadku gdy organ wydający lub inny właściwy organ państwa wydającego wydał, zgodnie ze swoim prawem krajowym, decyzję o zwrocie zabezpieczonego mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, organ wydający włącza informację o takiej decyzji do zaświadczenia dotyczącego zabezpieczenia, o którym to zaświadczeniu mowa w art. 20, lub przekazuje informację o takiej decyzji organowi wykonującemu w późniejszym terminie.
2. W przypadku gdy organ wykonujący otrzymał informację o decyzji o zwrocie skonfiskowanego mienia ofierze przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, organ ten podejmuje niezbędne środki zapewniające, że w wypadku skonfiskowania danego mienia zostanie ono możliwie szybko zwrócone ofierze przestępstwa, w razie konieczności poprzez przekazanie go do państwa wydającego.
3. Jeżeli organ wykonujący nie ma możliwości zwrotu mienia ofierze przestępstwa na podstawie ust. 2, ale w wyniku wykonania nakazu konfiskaty względem tego mienia uzyskano środki pieniężne, odpowiadającą kwotę przekazuje się do celów zwrotu ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.
4. W przypadku gdy organ wykonujący otrzymał informację o decyzji o odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, o której to decyzji mowa w ust. 1, i w wyniku wykonania nakazu konfiskaty uzyskano środki pieniężne, odpowiadającą kwotę, o ile nie przekracza ona kwoty wskazanej w zaświadczeniu, przekazuje się do celów odszkodowania ofierze przestępstwa, w razie konieczności za pośrednictwem państwa wydającego. Ewentualnym pozostałym mieniem rozporządza się zgodnie z ust. 7.

5. Jeżeli w państwie wydającym toczy się postępowanie w sprawie zwrotu lub odszkodowania dla ofiary przestępstwa, organ wydający informuje o tym organ wykonujący. Do czasu, aż organ wykonujący otrzyma informację o decyzji o zwrocie lub odszkodowaniu dla ofiary przestępstwa, państwo wykonania wstrzymuje się od rozporządzenia skonfiskowanym mieniem, nawet jeżeli nakaz konfiskaty został już wykonany.
6. Bez uszczerbku dla ust. 1–5, mieniem innym niż środki pieniężne, uzyskanym w wyniku wykonania nakazu konfiskaty, rozporządza się zgodnie z poniższymi zasadami:
- a) mienie może zostać sprzedane; w tej sytuacji dochodami ze sprzedaży rozporządza się zgodnie z art. 31b ust. 7;
  - b) mienie może zostać przekazane państwu wydającemu, pod warunkiem że, jeżeli nakaz konfiskaty obejmuje kwotę pieniężną, mienie można przekazać państwu wydającemu tylko wtedy, gdy wyraził na to zgodę organ wydający;
  - c) w przypadku gdy nie można zastosować lit. a) ani b), mieniem można rozporządzić w inny sposób, zgodnie z prawem państwa wykonania;
  - d) mienie może zostać wykorzystane w interesie publicznym lub do celów społecznych w państwie wykonania, zgodnie z jego prawem, jeżeli wyraziło na to zgodę państwo wydające.

7. O ile nakazowi konfiskaty nie towarzyszy decyzja o zwrocie mienia ofierze przestępstwa lub o odszkodowaniu dla tej osoby na podstawie ust. 1–5 lub o ile zaangażowane państwa członkowskie nie ustalą inaczej, państwo wykonania rozporządza środkami pieniężnymi uzyskanymi w wyniku wykonania nakazu konfiskaty w następujący sposób:
- a) jeżeli kwota uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty wynosi nie więcej niż 10 000 EUR, przypada ona państwu wykonania;
  - b) jeżeli kwota uzyskana z wykonania nakazu konfiskaty przekracza 10 000 EUR, państwo wykonania przekazuje 50 % tej kwoty państwu wydającemu.

Artykuł 32

Koszty

1. Każde państwo członkowskie ponosi własne koszty wynikające ze stosowania niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących rozporządzania skonfiskowanym mieniem określonych w art. 31.
2. Organ wykonujący może zaproponować organowi wydającemu podział kosztów, gdy przed wykonaniem nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty lub po ich wykonaniu okazuje się, że wykonanie pociąga za sobą duże lub wyjątkowe koszty.

W związku z taką propozycją, której towarzyszy szczegółowa analiza kosztów poniesionych przez organ wykonujący, organ wydający i organ wykonujący konsultują się ze sobą. W stosownych przypadkach konsultacje te może ułatwić Eurojust.

Obowiązek przekazania informacji osobom, których dotyczy nakaz

1. Bez uszczerbku dla art. 12 po wykonaniu nakazu zabezpieczenia i w następstwie decyzji o uznaniu i wykonaniu nakazu konfiskaty organ wykonujący, zgodnie z procedurami przewidzianymi w jego prawie krajowym i w możliwie największym zakresie, niezwłocznie informuje osoby, których dotyczy nakaz i które są znane organowi, o wykonaniu nakazu i o takiej decyzji.
2. Informacje, które mają zostać przekazane zgodnie z ust. 1, zawierają informacje o organie, który wydał nakaz, oraz o środkach odwoławczych przewidzianych w prawie państwa wykonania.
3. W przypadku gdy informacje, o których mowa w ust. 1, mają zostać przekazane osobie, wobec której wydano nakaz zabezpieczenia lub nakaz konfiskaty, lub osobie, której mienie jest objęte takim nakazem, informacje te zawierają także co najmniej skrótowy opis powodów wydania nakazu.
4. W stosownych przypadkach organ wykonujący może zwrócić się do organu wydającego o pomoc w wykonywaniu zadań, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 33

Środki odwoławcze w państwie wykonania przeciwko uznaniu i wykonaniu nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty

1. Osobom, których dotyczy nakaz, przysługuje w państwie wykonania prawo do środków odwoławczych przeciwko decyzji o uznaniu i wykonaniu nakazów na mocy art. 8 i 21 niniejszego rozporządzenia. Prawa do środków odwoławczych dochodzi się w sądzie w państwie wykonania zgodnie z jego prawem krajowym. Jeżeli chodzi o nakazy konfiskaty, skarga może mieć skutek zawieszający, jeżeli przewiduje tak prawo państwa wykonania.
2. Merytoryczne podstawy wydania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty są podważane tylko przed sądem państwa wydającego.
3. Właściwy organ państwa wydającego jest informowany o wszelkich środkach odwoławczych wniesionych na podstawie ust. 1.

Artykuł 34

Zwrot kosztów

1. Jeżeli państwo wykonania zgodnie ze swoim prawem krajowym ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobie, której dotyczy nakaz, wskutek wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty przekazanego mu na podstawie art. 5 i 17, państwo wydające zwraca państwu wykonania wszelkie kwoty zapłacone tytułem odszkodowania tej osobie, której dotyczy nakaz, chyba że państwo wydające może udowodnić państwu wykonania, że szkoda lub jej część powstała wyłącznie wskutek działania państwa wykonania i w tym przypadku państwo wydające i państwo wykonania ustalają między sobą wysokość kwoty, która ma zostać zwrócona.
2. Przepisy ust. 1 nie naruszają przepisów państw członkowskich dotyczących roszczeń osób fizycznych lub prawnych o rekompensatę za szkody.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Dane statystyczne

1. Państwa członkowskie systematycznie gromadzą i utrzymują kompleksowe dane statystyczne uzyskiwane od właściwych organów i co roku przekazują je Komisji. Obok informacji przewidzianych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE dane statystyczne zawierają liczbę otrzymanych przez dane państwo członkowskie od innych państw członkowskich nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty,
  - a) które zostały uznane i wykonane;
  - b) w przypadku których odmówiono uznania i wykonania.

2. Państwa członkowskie przesyłają również Komisji co roku następujące dane statystyczne, jeżeli takie dane są dostępne na szczeblu centralnym w danym państwie członkowskim:
  - a) liczbę przypadków, w których ofiara przestępstwa otrzymała odszkodowanie lub zwrot mienia uzyskanego w drodze wykonania nakazu konfiskaty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
  - b) średni czas wykonania nakazu zabezpieczenia i nakazu konfiskaty na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 36

Zmiany zaświadczenia i formularza

Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 37 w odniesieniu do wszelkich zmian zaświadczenia i formularza określonych w załączniku I i II. Takie zmiany są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia i nie wpływają na te przepisy.

Artykuł 37

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 36, powierza się na czas nieokreślony od dnia... [*data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia*].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 36, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.²⁰
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

---

²⁰ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 13.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 36 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o... *[dwa miesiące]* z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 38

Klauzula przeglądowna

Najpóźniej do ...*[pięć lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]*
Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym na temat:

- a) możliwości składania i wycofywania przez państwa członkowskie oświadczeń przewidzianych w art. 5 ust. 2 i art. 17 ust. 2;
- b) stosowania art. 31–31b dotyczących zarządzania i rozporządzania zabezpieczonym i skonfiskowanym mieniem oraz zwrotu mienia ofiarom przestępstw i odszkodowania dla ofiar przestępstw.

W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 39

Zastąpienie

Niniejsze rozporządzenie zastępuje decyzję ramową 2003/577/WSiSW i decyzję ramową 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem od dnia ...*[data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia]*.

Artykuł 40

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ...*[data wejścia w życie rozporządzenia plus 30 miesięcy]*, z wyjątkiem art. 27, który stosuje się od dnia... *[data wejścia w życie rozporządzenia]*.

Artykuł 41

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do zaświadczeń dotyczących nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty przekazanych od *[data rozpoczęcia stosowania rozporządzenia]*.
2. Zaświadczenia dotyczące nakazów zabezpieczenia i nakazów konfiskaty przekazane przed *[data rozpoczęcia stosowania rozporządzenia]* są nadal regulowane po tej dacie przepisami decyzji ramowej 2003/577/WSiSW i decyzji ramowej 2006/783/WSiSW między państwami członkowskimi związanymi niniejszym rozporządzeniem, aż do ostatecznego wykonania nakazu zabezpieczenia lub nakazu konfiskaty.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący